

[Tastesen.]

holdes i den militære straffelov, uden at man dog nåede til enighed om spørgsmålet. Under drøftelserne i udvalget gav forsvarsministeren udtryk for, at afskaffelse af dødsstraf efter hans opfattelse burde ske samtidig for borgerlige og militære forbrydelser. Justitsministeren gav i forbindelse med udvalgets drøftelser meddelelse om, at der i folketingsåret 1973-74 ville blive fremsat forslag til lov om ophævelse af 1952-loven, og forsvarsministeren gav tilsagn om at fremsætte forslag til lov om ændring af den militære straffelov med henblik på en ophævelse af reglerne om dødsstraf i denne lov.

Det nu fremsatte lovforslag vil give folketingets medlemmer lejlighed til en principiel stillingtagen til spørgsmålet om dødsstraffens afskaffelse.

Ordføreren for forslagsstillerne (Juuł-Madsen (KF):

Herved skal jeg tillade mig at fremsætte *forslag til lov om ændring af postloven.*

Den 8. juni 1973 vedtog folketingets daværende S-SF-flertal med 84 stemmer mod 82 en udvidelse af postloven, så ministeren for offentlige arbejder fik bemyndigelse til at udvide postgirokontorets virksomhed til at omfatte långivning til statsansatte, der opretter lønkonto. Lovens mening var øjensynligt, at først flere og flere statsansatte og dernæst måske også andre lønmodtagere skulle placere deres lønkonti i postgirokontoret, som derved ville tiltrække sig milliardbeløb.

Senere gav det samme folketingsflertal budgetministeriet lovhjemmel til at kunne gribe ind over for tilsvarende udlån i private pengeinstitutter. Der var dermed skabt lovmæssigt grundlag for, at den til enhver tid siddende regering kan gennemføre en gradvis omdannelse af postgirokontoret til en egentlig postbank.

En sådan udvikling er for det første overflødig og vil for det andet beslaglægge arbejdskraft og kapital.

Det konservative folkeparti ønsker med dette forslag at få fjernet de pågældende afsnit af postloven, så der skabes sikkerhed for, at ingen kommende regering kan ændre postgirokontoret til at omfatte egentlig bank- og sparekassevirksomhed uden på ny at søge folketingets tilslutning.

Ved at fjerne de pågældende afsnit fra postloven hindrer man muligheden for en socialisering ad bagdøren.

Skriftligt besvarede spørgsmål.

Af *Brusvang* (CD) til justitsministeren (21. februar 1974):

„Hvorledes vurderer ministeren muligheden for, at pas principielt udstedes på livstid, men i øvrigt således, at pasfornyelse — hvis en begrænset gyldighedsperiode ønskes fastholdt — sker ved stempeling i passet, og endelig således, at pasfornyelse — i tilfælde af f. eks. nedslidte pas — alene sker på grundlag af oplysningerne i det gamle pas?“ (Sp.m. nr. 113).

Begrundelse.

Efter pasbestemmelserne skal en person, når det ældre pas er udløbet, have udstedt et nyt pas. Forlængelse af passets gyldighed kan normalt ikke finde sted for almindelige politipas. For ekspeditionens gennemførelse kræves, at der udfyldes en ny begæring, indlevering af nyt fotografi, det sidst udstedte pas samt oplysning om personnummer.

Det vil være en væsentlig arbejdsbesparelse for administrationen, om et pas kunne forlænges f. eks. med et stempel, og publikum vil blive sparet for besværet med udfyldning af begæringsformular. Hvis fotografiet stadig er vellignende, ses der ikke at være grund til at forlange et nyt. I øvrigt forlanger man mig bekendt ikke nyt foto isat et gyldigt pas, selv om pasindehaveren skifter udseende, f. eks. fordi han anlægger skæg. Med hensyn til kontrollen med gebyret bemærkes, at betaling formentlig må kunne ske ved stempelmærker eller lignende. Hvis ikke tungtvejende statsfinansielle hensyn motiverer, at krav om gebyr fastholdes, kunne pas formentlig udstedes med gyldighed for indehaverens livstid eller i hvert fald for meget lange perioder. I en sådan overvejelse bør hensyn også tages til den administrative besparelse, der vil kunne opnås.

Det ville være ønskeligt, om besvarelsen indeholdt oplysninger om omfanget af den nuværende pasadministration (herunder skønnede oplysninger om antal ekspeditioner, antal beskæftigede og udgifterne her-